

~~лян в трепнащата, кървата светлина на борините.~~

Виното кипеше в младите жили. Песни се издигаха откъм беседките, кръшни женски смехове се разнасяха дълго и звънливо. Най-много глъч се чуваше около протосеваст Приязд. Едрата му снага се тресеше в непрекъснат смях. С разрутените си коси, той приличаше на буляк в главата. Лицето му бе станало модрочервено. Случките, които разказваше, бяха препълнени с двусмислия, закачки и шеги. Младите боляри го караха да си спомня една след друга весели приказки и пиперлии глуми. Ала сега, пред момите, той не можеше да намери нещо подходящо за женски уши.

— Разправяй, разправяй, господство ти... За службата на рицаря към съзеренката на сърцето му...

— Ах, богоненавистниците, друга приказка не щете ли, дано ви чума помете! — се смееше от цяло гърло Приязд. — Не е сега място за такива хортувания...

— Разправи... — настояваха от всички страни. — Оръзите не разбират български, пък не сме в двора на Бургундия, та да придираме тъй изтънко какво трябвало, какво не трябвало, какво можело, какво не можело...

Приязд поимаше с цяла шепа от подносителите сладки, месо, плодове, пълнеше ненаситния си търбух, чукаше се с всички наред, изпразваше на един дъх купата си.

— Ех, като сте рекли... И тъй. Слушайте. Васалът рицар има пет най-важни служби към своята съзеренка. Първо: да вдига завесата на вратите, пред които минава дамата. Второ: да подлага коляното и рамото си, за да ѝ помага, когато се качва на коня. Трето: да носи наметката ѝ, когато отива в църква. Четвърто: да ѝ помага в събличането и обличането, а вечер, когато си легне, да я покрива със завивката на леглото, да подреди възглавницата ѝ, да духне свещника, като ѝ пожелае лека нощ. Тежка служба, тако ми свети Трифун!